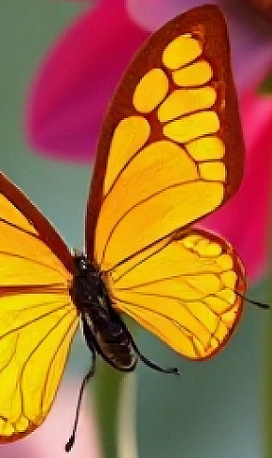

Dikensiz Gül

Yavuz DEMİRKIRAN

Dikensiz Gül

Yavuz DEMİRKİRAN

Bir zamanlar, güneş ışığı ve hafif esintilerle dolu güzel bir bahçede, birçok gül yetiştirildi. Her gülün sapı boyunca keskin dikenleri vardı. Dikenler, aç böcekleri uzak tutan küçük kılıçlardı. Bütün çiçekler aynı fikirdeydi: dikenler önemliydi. Onlar olmadan bir gül güvende kalamazdı. Bahçedeki her gülün dikenleri vardı—yani, biri hariç her gülün.

Onun adı Rosie'ydi. ay fincanı boyunda, küçük, narin bir iekti. Ta yaprakları yumuşak, pembe bir allıktı ve gözleri sıcak kehribar rengindeydi. Yanaklarında minik çiy damlası illeri parıldardı. Rosie'nin nazık, yeşil bir sapı ve pürüzsüz dalları vardı. Ama ne kadar uğraşsa da tek bir diken bile yetiştiremiyordu. Bir tane bile.

Bahçedeki en uzun çiçek Dahlia'ydı. Koyu morumsu pembe taç yaprakları, küçük yapraklardan bir tacı ve sapı boyunca keskin, koyu dikenleri vardı. Dahlia herkese göz kulak olurdu. Bir sabah Rosie'ye kaşlarını çattı. "Küçük Rosie," dedi, "seni koruyacak dikenlerin yok. Nasıl hayatta kalacaksın?" Diğer çiçekler başlarını salladı. Rosie kendini küçük ve farklı hissetti.

Rosie cesur olmaya çalıştı. Pürüzsüz sapını güneşe doğru uzattı. Sabah çiyini içti. Ama böcekler yaklaştığında, diğer güller dikenlerini kaldırıp onları korkutup kaçırdı. Rosie'nin kaldıracak hiçbir şeyi yoktu. Kendini kulpsuz bir çay fincanı gibi hissetti—belki işe yarar, ama tam da doğru değil. "Keşke dikenlerim olsaydı," diye fısıldadı.

Güneşli bir öğleden sonra, küçük bir kelebek bahçeye uçtu. Adı Pip'ti. Kızıl-turuncu kanatları, krem rengi benekleri ve kocaman yuvarlak mavi gözleri vardı. Pip gülden güle uçtu, dinlenecek bir yer aradı. Ama her gülün keskin dikenleri vardı. "Ah!" diye bağırdı. "Çok dikenli!" Kaçıp durdu, yorulmaya başladı.

Sonra Pip Rosie'yi fark etti. Dalları pürüzsüzdü ve taç yaprakları ardına kadar açıktı. "Burada dinlenebilir miyim?" diye kibarca sordu. Rosie gülümsedi. "Elbette," dedi. "Taç yapraklarım yumuşak." Pip nazıkçe pembe taç yaprağına kondu. Mutlulukla iç çekti. "Bu, bütün bahçedeki en rahat gül!" Rosie içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Pip her gün Rosie'yi ziyaret etti. Ona bahçenin ötesindeki geniş dünyayı anlattı. Rosie dinledi ve güldü. Kısa süre sonra başka kelebekler de geldi. Rosie'nin yumuşak taç yapraklarını ve kucak açan dallarını sevdiler. Onun üzerinde dinlendiler, nektar yudumladılar ve uçup gittiler. Rosie hiç yalnız kalmadı. Diğer güller izledi ve merak etti.

Ama bir sabah bahçe sessizleşti. Kelebekler gelmedi. Arılar vızıldamadı. Küçük tozlaştırmacılar kayboluyordu! Dahlia endişeli görünüyordu. "Tozlaştırmacılar olmadan çiçeklerimiz tohum yapamaz," dedi. "Bahçe solacak." Bütün güller başlarını salladı. Ne yapabilirlerdi? Dikenleri kelebekleri geri getiremezdi.

Rosie düşündü, düşündü. Sonra Pip'in onun pürüzsüz, açık taç yapraklarını nasıl sevdiğini hatırladı. "Belki tozlaştırmacılar dikenlerden korkuyordur," dedi yumuşak bir sesle. "Belki dinlenecek güvenli bir yere ihtiyaçları vardır." Dahlia bir kaşını kaldırdı. "Yumuşak taç yaprakların yardımcı olabilir," dedi yavaşça. "Ama bir gülden fazlasına ihtiyacımız var."

Rosie'nin bir fikri vardı. Hâlâ yakınlarda olan Pip'e seslendi. "Pip," dedi, "lütfen kelebeklere ve arılara dallarımın herkese açık olduğunu söyle. Burada korkmadan dinlenebilirler." Pip başını salladı ve uçup gitti. Kısa süre sonra birkaç kelebek geri döndü. Rosie'nin taç yapraklarına konup dinlendiler. Sonra birkaç arı geldi. Mutlulukla vızıldadılar.

Daha fazla ve daha fazla tozlaştırmacı geri geldi. Arkadaşlarına anlattılar: "Dikensiz bir gül var! Yumuşak ve güvenli." Bahçe çırpınan kanatlarla ve nazik vızıltılarla doldu. Rosie'nin pürüzsüz dalları hepsine kucak açtı. Diğer güller şaşkınlıkla izledi. Bir arada bu kadar çok kelebek görmemişlerdi. Dahlia günlerdir ilk kez gülümsedi.

Dahlia Rosie'ye yaklaştı. "Haklıydın, küçük olan," dedi nazıkçe. "Dikenlerinin olmaması bir zayıflık değil. Bu bir armağan. Tozlaştırıcılara güvenli bir yer verdin ve onlar bahçemize hayat getirdi." Rosie'nin kehribar gözleri parladı. "Farklı olduğum için memnunum," dedi. "Yumuşaklığım, dikenlerin yapamadığı zaman yardımcı oldu."

Bahçe yeniden mutlu seslerle vızıldadı. Güller önemli bir ders öğrendi: herkes farklıdır ve her farklılık özel bir armağan olabilir. Bazı çiçekler keskin dikenlerle korur. Diğerleri yumuşak taç yapraklarla kucak açar. İkisi de gereklidir. Rosie pürüzsüz sapı ve açık kalbiyle gurur duydu. Tam da olması gereken kişiydi.

O günden sonra Dahlia her zaman Rosie'ye akıl danıştı. Diğer güller de daha nazik oldu. Dikenleri dert etmeyi bırakıp her çiçeği benzersiz kılan şeyi kutlamaya başladılar. Rosie bahçenin resmi kelebek ev sahibi oldu. Pip onun yanında kaldı ve en iyi arkadaş oldular. Bahçe bir daha asla sessiz kalmadı.

Ve böylece, güzel bahçede, dikensiz gül her zamankinden daha parlak açtı. Farklı olmanın korkulacak bir şey olmadığını öğrenmişti. Paylaşılacak bir şeydi. Yumuşak taç yaprakları ve kucak açan dalları herkese nezaketin en güçlü koruma olabileceğini gösterdi. Ve bu, hatırlanmaya değer bir derstir.

Güller hâlâ dikenlerine sahipti ve onlarla gurur duyuyorlardı. Ama Rosie'nin pürüzsüz sapını ve nazik tavrını da seviyorlardı. Her çiçeğin kendine özgü bir gücü vardı. Bazıları korurdu, bazıları kucak açardı ve birlikte bahçeyi kelebekler ve arılar için mutlu bir yuva yaptılar. Ve dikensiz gül Rosie, hepsinin en mutlu çiçeğiydi.